

VIKTOR SZOSZNORA VERSEI

Európa Könyvkiadó, Budapest, Új Pegazus, 1986.

Válogatta, fordította és az utószót írta Baka István

Tartalom

[illegible]

- Amikor a dűbörgő tenger
- Ősz Mihajlovszkojében
- Alkonyat
- Téli út
- Elmész
- Hét napja úszott már hajónk
- Levél
- Ha nincs hold az égen
- Ragyogj, ragyogj csak, csillagom

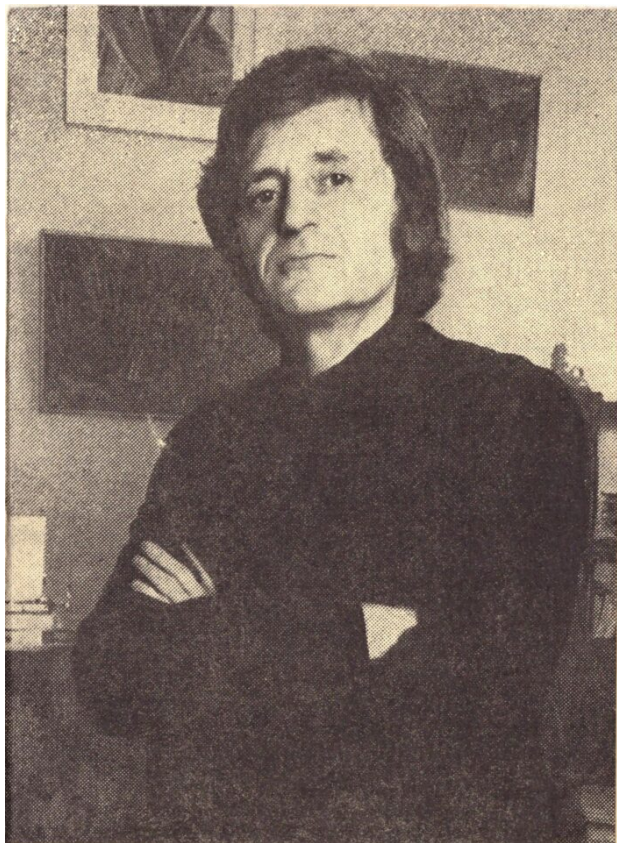
[illegible]

- Rege Kityeys városáról
- Lovas vagyok. Harcos
- Ég le, napvilágú fáklyám
- Irigyled, fegyvertársam
- Zápor zúdul
- Első ima Magdolnához
- Második ima Magdolnához
- Fehér este
- Miért sír az uhu?
- Ajánlás

B. S. Javitarauval

Viktor
Szosznora
versei

A leningrádi Viktor Szosznora 1936-ban született. Hajmeresztő gyerekkora volt – még akkor is, ha sokan osztottak benne –, hatévesen élt át egy blokád-telet Leningrádban, golyózáporban menekítették ki a Ladoga jegén, hétévesen Kubanyban már maga is megsebesült, és a szeme láttára ölték meg partizán nagybátyját. A papírforma nem jött be, nem lett szorongó alkatú, legalábbis költőnek. Mint a leningrádiak általában, városának és városa szellemi tradícióinak bűvöletében nőtt fel és lett kezdőként, Blok és Mandelstam nyomdokain, Leningrád nosztalgikus szépségének, a környező táj szigorú északi romantikájának költőjévé. Mozgékony érdeklődése szinte azonnal tovább tágitotta költői világának horizontját, felfedezte magában a játékos, szófacsaró, groteszk hajlamot, és rögtön megtalálta hozzá ősképeit is az orosz irodalomban: Gogolt, Hlebnikovot. Formakereső útjain sokszor, szemmel láthatóan, az alig idősebb Voznyeszenszkij vezet. S rátalál arra is, ami csak az övé: újraírja az orosz legendákat, mondákat – nem történészként természetesen, hanem költőként – a Kijevi Fejedelemség viselt dolgait, a híres Boján-történeteket, átizzítva őket napjaink történelmével, magára öltve Boján arcát, és elbújva mögé.